

sluší vytknouti, že vyznívá zcela určitě v úsudek, že onemocnění t. j. potřeba lékařské pomoci a léků nastala před 6. prosincem 1920 v karenční lhůtě.

Jestliže na základě takto provedeného šetření dospěl žal. úřad ke zjištění, že Jan J. onemocněl, t. j. byl ve stavu, který vyžadoval lékařského ošetření, již dříve, než přišel do nemocnice a to v každém případě ve lhůtě ochranné, nelze právem tvrditi, že by zjištění to odporovalo spisům, že by bylo neúplné neb spočívalo na vadném řízení. — —

Vycházeje z těchto úvah zamítl nss stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 2792.

Pensijní pojištění: * Osoby zaznamenávající v továrnách počet směn dělníků pracujících (zapisovatelé směn) a počet materiálu a vyrobeného zboží nejsou podrobeny povinnosti pensijní podle § 1 lit. e) a f) cí. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z.

(Nález ze dne 24. října 1923 č. 17.600.)

V ě c: Všeobecný pensijní ústav v Praze (adv. Dr. Adolf Krýsa z Prohy) proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — —

Podle nepopřehého zjištění, obsaženého v rozhodnutí I. stolice, Rudolf S. v době rozhodné vedl v evidenci pracovní hodiny dělníků a stavební materiál (dříví, cihly, cement, uhlí a pod.), jak docházel a byl spotřebován, sestavuje o tom měsíční uzávěrku. Vincenc Z. pak v adjustáži vedl v evidenci počet plynových trub přicházejících z válcovny, jakož i trub po adjustování odváděných, dále odpadky, zboží pokazené a polotovary.

Podle tohoto zjištění činnost obou zřízců záležela v mechanickém zaznamenávání určitých skutečností, zjištěných prostými smysly, a má tudíž stejnou povahu jako služební činnost pokladních v otevřených obchodech, pomocných písařů ve sběrných číselné loterie, vrchních sklepníků a p., o níž § 1 a) odst. 5 cit. cí. nařízení stanoví, že se nepovažuje za službu kancelářskou a kontorní, nesoucí známky činnosti převážně duševní.

Na této povaze její nemění nic okolnost, že záznamy ty jsou snad pomůckou pro účtárnu, tedy pro práci zákonem za převážně duševní označenou, protože kvalifikace té které činnosti jako převážně duševní jest určována vnitřní povahou její a nikoliv tím, k čemu se výsledku jejího používá.

Že by však zejména Z. vedle shora vytčených prací evidenčních byl konal práce výše kvalifikované, nač stížnost patrně naráží, poukazující k výpovědi jeho, podle níž bylo jeho úkolem vypočítati denní produkci v adjustáži plynových rour, nss neshledal. Neboť ze souvislosti zmíněné výpovědi jest patrné, že »vypočítávání denní produkce« jest pouze všeobecným označením činnosti ve výpovědi dále specifikované t. j. evidence plynových trub z válcovny do adjustáže docházejících a po adjustování z ní odváděných.

Z těchto důvodů neshledal nss, že by nař. výrok žal. úřadu vyslovující, že osoby zmíněné do 1. července 1920 pojistné povinnosti pensijní nepodléhaly, odporoval zákonu, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 2793.

Státní občanství: * Dvorský dekret z 12. dubna 1833 č. 2597 sb. zák. soud. nepřiznává nároku na udělení čsl. stát. občanství.

(Nález ze dne 25. října 1923 č. 7949.)

Prejudikatura: Boh. 2536 a 2599 adm.

č. 2794.

Domovská příslušnost (Slovensko): O výroku obce o domovské příslušnosti podle § 10 zák. čl. XXII/1886 rozhoduje v pořadí instančním správní výbor župní jako poslední stolice.

(Nález ze dne 25. října 1923 č. 11.118).

Prejudikatura: Boh. 2272.

Věc: Julius Andrej H. v Kežmarku proti ministru s plnou mocí pro Slovensko o domovskou příslušnost.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Magistrát v Kežmarku v zasedání z 12. března 1919 přiznal st-li příslušnost.

Městská rada v Kežmarku však zavedla následkem nařízení županského úřadu šetření o domovské příslušnosti a navrhla městskému zastupitelstvu konečné rozhodnutí, aby domovská příslušnost st-lova uznána nebyla.

Valné shromáždění městského správního výboru odmítlo tento návrh a uznalo domovskou příslušnost st-lovu na základě § 10 zák. čl. XXII z r. 1886.

Na odvolání člena městského zastupitelstva župan zrušil usnesení toto.

Odvolání st-lovo z tohoto rozhodnutí bylo administrativním výbo-rem župním v cestě instanční zamítnuto a rozhodnutí župana potvrzeno.

K rozhodnutí tomuto byl připojen dodatek, že proti tomuto konečnému rozhodnutí přípustno jest odvolání na ministerstvo s plnou mocí pro správu Slovenska a že se má podati u županského úřadu.

Žal. úřad odvolání st-lem podané zamítnul jednak jako nepřipustné, poněvadž čelí proti rozhodnutí správního výboru župního, které je ve smyslu ustanovení § 18 b zák. čl. XXII : 1886 konečným a může být napadnuto pouze stížností k tomuto soudu (§ 24 zák. čl. XXVI : 1896) a jednak jako neodůvodněné.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, uvažil nss toto: